

4

Měla bych se osprchovat, než domů přijde táta. Jinak mě totiž zas něčím rozptýlí, a já se potřebuju zbavit toho smradu z lodi, jestli nechci, aby mi tím načichlo povlečení. Pokud se navíc vykoupu teď, užiju si tu sprchu mnohem víc, jelikož mi nebude neustále klepat na dveře a buzerosvat mě, abych už vylezla, že vyplývám všechnu teplou vodu. Dřív nás dokonce i stopoval – tři minuty na sprchu a ani o vteřinu déle –, na což mu nejdřív kývla i máma, dokud nepřišla jednou domů z dvanáctihodinové směny a táta ji nechtěl nechat napustit si vanu.

Už nás nestopuje.

Stojím ve sprše tak dlouho, až začne téct studená voda. Pak toho okamžitě lituju a doufám, že se srhne ohřát, než se táta vrátí z práce. Ale stojí to za to. Moje kůže je hezky pevná a čistá a vlasy už mi nejsou cítit po lodi, ale po šamponu s kokosovým olejem, který jsem vyžebrała na mamce minulou sobotu, protože ho měli zrovna ve slevě. Měla plné ruce práce s očicháváním hrušek a nevěšila si, že ta lahvička je asi poloviční v porovnání s šamponem, který kupujeme normálně, a já jsem se neobtěžovala ji na to upozornit. Měla bych si ho proto uživat, dokud můžu, jelikož ho znova jen tak nekoupíme.

Když vejdu do našeho pokoje, Rosh napůl sedí, napůl leží opřená o své polštáře. Nejspíš svoji divnopolohu ani nezaznamenala, protože

ať už čte cokoli, soustředí se tak intenzivně, až by si člověk pomyslel, že se snaží prolomit kód Enigmy. Ani nevzhledne, když přicupitám ke svému mobilu, který si nabíjím na nočním stolku mezi našimi postelemi. O nic moc jsem během sprchy nepřišla, jen pár selfiček od Adary, na kterých se chlubí svou novou rtěnku, a pak notifikací z jednoho obchoďáku, že mají na všechno dvacetiprocentní slevu.

Když přejdu ke skříní, mrknu přes rameno na Rosh. Dost pochybuju, že si vůbec všimla, že jsem zpátky v pokoji, ale i tak otevřu skřín, schovám se za ni, abych si oblékla čisté prádlo, a pak se zase zabalím do ručníku.

„Nebolí tě záda z toho, jak sedíš? Co to vůbec čteš?“ zeptám se, chňapnu po jedné lahvičce krému, co leží v šuplíku, a zamířím ke své posteli. Jen něco zabručí, což v jazyku Rosh znamená *dej mi pokoj, ťtu sí*, ale nedám se.

„Rosh!“

„Co je?“ zakňourá.

„Co čteš?“ zeptám se znovu. Sednu si na kraj postele, otevřu víčko krému a trochu si ho vymáčknu na dlaň. Rosh dopáleně zafuní, natočí ke mně obálku a pak se zase uvelebí na svých polštářích.

„*Křížky a kolečka*. To jsem četla minulý rok.“

„Hm.“

„Hrozně se mi líbila. Je to tak chytrá kniha.“

„Hm.“

„Vážně tě donutí přemýšlet, co?“

„Hm.“

„Není to ale četba k maturitě?“ *Vím určitě, že je*, prolétne mi hlavou, zatímco si mažu pravou nohu krémem a celý pokoj se zaplní dobře známou vůní kakaového másla. „Jak to, že už ji čteš?“

„Doporučila mi ji paní Sanghaová.“

„Já jsem myslela, že máš na literaturu Briggsovou?“